I

В душі моїй горить блиск щастя і надій,
І сміхом радості моє обличчя сяє.
Ні, маю на лиці я посміх не такий,
Коли моя душа в собі печаль ховає.

2

Не довго променюсь я радісним лицем,
Бо гасне сміх, в душі лишивши жаль, мов кару.
Так захід сонця млу поймає багрецем,
Холодну і смутну оздоблюючи хмару.

3

Купуєм щастя ми ціною мук і бід,
Незгода почувань терзає дух людини,
Але, опалений промінням сонця, цвіт
Іще жадливіш п'є холодних рос краплини.

4

Ох, насолод життя найкраще той зазна,
Хто сприйме молодим дари щасливі долі,
А той, чиє чоло вкриває сивина,
В минулім хай живе!.. Минуле гоїть болі.

5

Надгробцем перед ним закрите майбуття,
Він так, як змолоду, не вчує насолоду.

Мов сонце взимку,— блиск одрад його життя
Осяє хмуру млу, та не розтопить льоду.

1826

Перекладач: Микола Бажан